

พระราชบัญญัติว่าด้วยออกข้อบัญญัตินาตรฐานการแบ่งเขตของมหอรัฐ ค.ศ. 1926 และพระราชบัญญัติว่าด้วยการออกข้อบัญญัตินาตรฐานการวางแผนผังเมือง ค.ศ. 1928 ซึ่งเป็นกฎหมายของประเทศไทย

วัดถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้ทราบหลักการและมาตรการควบคุมของรัฐตามประกาศคณะปฏิรัติ ฉบับที่ 286 (พ.ศ. 2515) เกี่ยวกับธุรกิจจัดสรรที่ดินและบ้านจัดสรร และกฎหมายอื่นของประเทศไทยที่เกี่ยวกับเงื่อนไขบังคับหลังโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน และบ้านจัดสรรที่กระทำต่ออำนาจกรรมสิทธิ์ของเจ้าของที่ดินหรือบ้านจัดสรร เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสม ในการวิจัยนี้ได้ดำเนินการวิจัยด้านเอกสาร

ผลการวิจัยพบว่า ประกาศคณะปฏิรัติ ฉบับที่ 286 (พ.ศ. 2515) เรื่องควบคุมการจัดสรรที่ดินของเอกชนและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายที่ดิน พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติว่าด้วยสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 และพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 ยังไม่มีบทบัญญัติครอบคลุมการกำหนดสิทธิและหน้าที่ควบคุมผู้ซื้อและ/หรือสมาชิกในชุมชนหมู่บ้านจัดสรรให้อยู่ในกรอบตามข้อตกลงที่เป็นเงื่อนไขบังคับหลังโอนกรรมสิทธิ์ของสัญญาซื้อขายที่ดินและบ้านจัดสรร อันเป็นการจำกัดการใช้สอยที่ดินและอาคาร เนื่องจากยังคงเป็นเพียงบุคคลสิทธิ์ซึ่งบุคคลภายนอกผู้รับโอนไม่มีนิติสัมพันธ์กับผู้จัดสรรอาจฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติได้ นำไปสู่ปัญหาความเสื่อมโทรมของชุมชน ความไม่เป็นระเบียบขาดความสงบ รุ่นเรื่น ความสَاดَا ไม่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการเป็นที่อยู่อาศัย จึงสมควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้มีมาตรฐานการควบคุมกำหนดสิทธิและหน้าที่ครอบคลุมผู้ที่อยู่อาศัยในชุมชนทุกคนให้ปฏิบัติตาม เช่น การกำหนดให้ข้อตกลงหรือเงื่อนไขจำกัดการใช้สอยที่ดินและบ้านจัดสรรเป็นทรัพย์สิทธิ์ การมีผู้แทนชุมชนในรูปคณะกรรมการชุมชนบ้านจัดสรร สถาบันบังคับของการฝ่าฝืนข้อตกลง การประสานงานของเจ้าพนักงานตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความ

สัมพันธ์และประสานงานของเจ้าพนักงานตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำไปสู่ความสงบสุขเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชนบ้านจัคสรร